

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΙΟΣ, 1842.]

[ΑΡΙΘ. 65.]

ΟΙ ΒΕΔΟΥΙΝΟΙ ΛΗΣΤΑΙ.

Συνοδοιπορία Βεδουίνων Ἀράβων.

Εἰς Σελ. 26 τοῦ Γ'. Τόμου τῆς Ἀποθήκης περιεγράψαμεν συντόμως τὰς ληστρικὰς ἐφόδους τῶν Βεδουίνων Ἀράβων κατὰ περιηγητῶν καὶ συνοδοιποριῶν. Τὰ ἐκεῖσε ὅμως εἰρημένα δὲν ἀποτελοῦσιν εἰμὴ ἓνα κλάδον τῆς ἐκτεταμένης ταύτης ὑποθέσεως, δεικνύοντα μόνον πόσον ἀληθεύει τὸ τῆς προφητείας, ὅτι αἱ χεῖρες τοῦ Βεδουίνου κατὰ πάντων, καὶ πάντων αἱ χεῖρες κατ' αὐτοῦ. Γεν. ις'. 12. Ἀλλ' οὐχ ἤττον ἀληθεύει ὅτι ἡ δεξιὰ τοῦ Βεδουίνου εἶναι κατὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀριστεράς, καὶ ἡ ἀριστερά του κατὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ δεξιᾶς. Αἱ κατ' ἀλλήλων διαρπαγαὶ γίνονται συστηματικώτερον παρ' ὅσον αἱ κατὰ ξένων. Σφάλλουσιν οἱ φρονοῦντες, ὅτι αἱ Ἀραβικαὶ φυλαὶ

ἔχουσι μεταξύ των ἑνώσιν, πολεμοῦσι δὲ μόνον κατὰ τῶν ἀλλοεθνῶν. Ὅλος ὁ τόπος αὐτῶν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς παμμεγέθης ἔρημος, διαμερισμένη εἰς χωριστὰς φυλάς, ἀτελευτήτως μαχομένας κατ' ἀλλήλων, καὶ ἀτελευτήτως ἐκτεθειμένας εἰς ἀλλήλων τὰς διαρπαγὰς. Πρὸ τοσούτου δὲ χρόνου ἐπικρατεῖ αὕτη τῶν πραγμάτων ἡ κατάστασις, ὥστε ὁλόκληρος ἡ ὑπόθεσις τῆς ἀμοιβαίας ληστείας ἔλαβεν ἤδη κανονικὴν μορφήν, καὶ κατήντησεν εἰδὸς τι παιγνίου ἐντίμου πρὸς ἅπαντας, ἐκτὸς εἰς τὸν ἀπολλύοντα.

Εἰς μίαν μόνην περίστασιν κρίνει ἄτιμον τὴν ληστείαν ὁ Ἄραψ, ὁπόταν δηλ. γένῃ ἐπὶ τοῦ πραγματικῶς εὐρισκόμενου εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σκηνήν.

Αλλά τούς γείτονας καὶ τούς ὁμοσύλους ληστεύει ὁσάκις δύναται, καὶ ἡ τοιαύτη πράξις δὲν ἀφίνει στύμματα κἀνὲν εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Βεδούινου· οὐδ' αὐξάνει ὅμως τὴν δόξαν του, καθότι αὕτη ἀποκτᾶται ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τῆς ληστείας τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἐχθρῶν ἢ τῶν ἐχθρῶν τῆς φυλῆς του.

Ὅταν ὁ Ἄραφ μέλλῃ νὰ ἐξέλθῃ εἰς ληστρικὴν ἐπιδρομὴν, συμπααραλαμβάνει δώδεκα φίλους, οἵτινες ὅλοι ἐνδύονται μὲ ῥάκη, ὥστε, ἂν ἀλωθῶσι, νὰ μὴν ὑπόκεινται τόσον εὐκόλως εἰς ἀναγνώρισιν, καὶ προσέτι νὰ ἦναι τὸ λύττον αὐτῶν ἀνάλογον τῆς φαινομένης βιωτικῆς αὐτῶν καταστάσεως. Τὸ τέγνασμα ὅμως τοῦτο, ἥδη παμπάλαιον, σπανίως ἰσχύει, ἐκτὸς εἰς τινὰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις. Ἐκαστος λαμβάνει ὀλίγον ἄλευρον, ἄλας, καὶ μικρὸν ἀσκὸν ὕδατος· οὕτω δ' ἐφωδιασμένοι, ὁδοιποροῦσι πολλάκις ὀκτὼ ἡμέρας μακρὰν τῶν ἰδίων αὐτῶν σκηνωμάτων. Ὅταν φθάσωσι πρὸς τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ στρατόπεδον, καθ' οὗ διευθύνεται ἡ ἐπιχειρήσις, τρεῖς ἐκ τῶν πλέον τολμηρῶν ἀποστέλλονται εἰς τὰς σκηνάς, ὅπου προσέχουν νὰ φθάσωσι περὶ τὸ μεσονύκτιον, καθ' ἣν ὥραν οἱ πλείστοι τῶν Ἀράβων κοιμῶνται. Οἱ ἄλλοι περιμένουσι τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν, ὀλίγον τι ἀπομεμακρυσμένοι. Ἐκαστος τῶν τριῶν πρωταγωνιστῶν ἔχει ἰδιαιτέρα καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσῃ. Εἰς ἐξ αὐτῶν ὑπάγει ὀπισθεν τῆς σκηνῆς, ἥτις μέλλει νὰ ληστευθῇ, καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν πλησιεστέρων κυνῶν. Οὗτοι ἀμέσως ὁρμῶσι κατ' αὐτοῦ, καὶ καταδιώκουσιν αὐτὸν τρέχοντα εἰς μεγάλην ἀπόστασιν. Ἀφοῦ δὲ τοιουτοτρόπως ἀποδιωχθῶσιν οἱ φύλακες, εἰς ἄλλος ἐκ τῶν τριῶν, καλούμενος κατ' ἐξοχὴν ὁ ληστής, πλησιάζει πρὸς τὰς καμήλους, καὶ κόπτων τὰ σχοινία, σηκώνει αὐτὰς ἀπὸ τὰ γόνατά των. Ὁ ληστής ἔπειτα ὁδηγεῖ μίαν ἀπὸ τὰς θηλείας καμήλους ἔξω τοῦ στρατοπέδου, καὶ αἱ ἄλλαι πάντοτε ἀκολουθοῦσιν αὐτῇ. Ἐν τῷ μεταξῷ, ὁ τρίτος τῶν τυχοδιωκτῶν ἵσταται παρὰ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς μὲ ῥόπαλον, ἑτοιμος νὰ καταβάλλῃ τὸν ὅστις ἤθελεν ἐξέλθῃν. Ἀφοῦ δ' ὁ ληστής ἐκτελέσῃ τὸ χρέος του, σπεύδει ὁ τρίτος οὗτος πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ ἀμφοτέρω ἀπελάνουσι τὴν λείαν. Μετὰ μικρὸν διάστημα ἕκαστος αὐτῶν πιάνει μίαν τῶν δυνατωτέρων καμήλων ἀπὸ τὴν οὐράν, καὶ σφοδρῶς αὐτὴν σύροντες κάμνουσι τὰ ζῶα νὰ ἐμβῶσιν εἰς ταχύτατον δρόμον, μὲ τούς ἀνθρώπους ἐξοπλισμένους, καὶ μὲ τὰς ἄλλας καμήλους ἀκολουθούσας· ἀφοῦ δὲ φθάσωσιν εἰς τὸ μέρος ὅπου περιμένουν οἱ σύντροφοί των, ἀφίνουσι τὰς καμήλους παρ' αὐτοῖς, καὶ σπεύδουσι ν' ἀπαλλάξωσι τὸν ἄλλον σύντροφον ἀπὸ τούς κύνας. Πολλάκις συμβαίνει νὰ κλεφθῶσιν ὡς πενήτηκοντα καμήλοι τοιουτοτρόπως, χωρὶς

νὰ λάβωσιν εἶδῃσιν οἱ κύριοι. Φθάνουσι δὲ εἰς τὰ ἰδιά των οἱ λησταί, νύκτα καὶ ἡμέραν ὁδοιποροῦντες, καὶ εἰς τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας καὶ οἱ τρεῖς πρωταγωνισταὶ λαμβάνουσιν ἄνωτερον μερίδιον.

Εἰς τὰς τολμηρὰς ταύτας ἀποπειράς συμβαίνει κάποτε νὰ περικυκλωθῶσι, καὶ νὰ συλληφθῶσι δύο, τρεῖς, ἢ καὶ πλείότεροι τῶν ληστῶν· ὁ τρόπος δὲ, καθ' ὃν μεταχειρίζονται τοὺς τοιούτους, διασαφηνίζει τινὰ τῶν ἀλλοχοτῶν ἐθίμων, τὰ ὁποῖα, ὡς ἡ κατὰ συνθήκην φιλοξενία των, φαίνεται ὅτι ἐπενοήθησαν εἰς ἀποτροπὴν τῆς τελείας ἐρμηώσεως καὶ τῆς ὀλικῆς διαρρήξεως παντὸς ἐθνικοῦ δεσμοῦ, ἥτις ἐξ ἀνάγκης ἤθελε προκύβειν ἐκ τῆς ἀπεριορίστου ἐνεργείας τοῦ συστήματος, ἐφ' ᾧ ζῶσιν. Ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐπικρατεῖ τὸ ἐπόμενον ἔθιμον· ἐάν τις, πραγματικῶς ἀπ' ἄλλου κινδυνεύων, δυνηθῇ νὰ ἐγγίξῃ τρίτον ὑποκείμενον, ἢ ἄψυχόν τι τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἢ καὶ μόνον ὅπωςδῆποτε ἐγγίξῃ, ἢ καὶ ἂν δυνηθῇ νὰ συγκοινωνήσῃ μετ' αὐτοῦ κατὰ τὸν πλέον ἐμμεσον τρόπον, ὡς πτύων ἐπ' αὐτοῦ ἢ ῥίπτων εἰς αὐτὸν πέτραν, ἐκφωνῶν συγχρόνως, «Ἵπὸ τὴν προστασίαν σου εἶμαι!» τὸ ὑποκείμενον αὐτὸ εἶναι ὑπόχρεων κατὰ πάντα λόγον τιμῆς νὰ τὸν δώσῃ τὴν ἀπαιτούμενην προστασίαν. Ὅθεν ληστοῦ ζωγρηθέντος ἡ κυριωτέρα προσπάθεια εἶναι νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὸν κανονισμόν τοῦτον· τοῦ δὲ ζωγρηθέντος ὅχι μικρότερα ἐπιθυμία ν' ἀποστερήσῃ αὐτὸν τῆς ὠφελείας ταύτης. Ἐκ τούτου γεννῶνται περίεργά τινα. Ὁ αἰχμάλωτος ἀναγκάζεται διὰ πληγῶν, ἂν δὲν πείθεται μὲ λόγους, ν' ἀπαρνηθῇ τὸ εἰς τὴν προστασίαν ταύτην δικαίωμα του. Ἀλλ' ἡ ἀπάρνησις αὐτῇ ἔχει κύρος μόνον τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤθελε γένειν, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀναγκάζεται πᾶσαν ἡμέραν τῆς κρατήσεως αὐτοῦ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν ἀπάρνησιν εἰς πάντα τὸν ἐμβαίνοντα εἰς τὴν σκηνὴν, ὅπου εὐρίσκεται πεφυλαχισμένος. Ὁ σκοπὸς τῆς κρατήσεως αὐτοῦ εἶναι νὰ ἐκβάλωσιν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον λύττον. Διὰ τοῦτο δὲ, καὶ πρὸς ἀσφαλῆ τήρησιν αὐτοῦ, καὶ διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσωσι τοῦ νὰ ζητήσῃ προστασίαν, σκάπτειται εἰς τὴν σκηνὴν βόθρος δύο πόδας βαθύς, ὅπου βάλλεται μὲ τούς πόδας ἀλυσιδεμένους εἰς τὸ ἔδαφος, τὰς χεῖρας περιωρισμένας, καὶ τὰς τρίχας προσηλωμένας εἰς πασσάλους ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς του. Ἐπάνωθεν τοῦ βόθρου τούτου βάλλονται ξύλα σταυροειδῶς, ἐφ' ὧν ἐπισωρεύονται παντὸς εἶδους βαρεὰ πράγματα, ἀφίνοντα μικρὸν μόνον ἄνοιγμα ὑπὲρ τοῦ προσώπου τοῦ ληστοῦ. Τροφὴ δίδεται εἰς αὐτὸν μόνον ὅση ἀρκεῖ διὰ νὰ ζήσῃ. Ἐπιμένων εἰς τὸ νὰ κρύπτῃ τὸ νόμα, ἐάν ἦναι ἀπὸ πλουσίαν οἰκογένειαν, καὶ προσποιούμενος πε-

νίαν, εξακολουθεῖ κάποτε πεφυλαχισμένος τοιοῦτο-
τρόπως πέντε ἢ ἑξ μῆνας· μετέπειτα δὲ βαρυνόμε-
νος πλέον ὁ αἰχμαλωτίσας, ἀπολύει αὐτὸν ἐπὶ με-
τρία ἀνταμοιβῇ. Σπανίως ὅμως διαρκεῖ τοσοῦτον
ἡ φυλάκωσις. Ἐλευθεροῦται δὲ καὶ διὰ μικρόν τι,
ἢ καὶ χωρὶς λύτρου, ἂν ἡ ζωὴ του φαίνεται κινδυ-
νεύουσα ἀπὸ τὴν φυλάκωσιν· διότι, ἂν ὁ ἄνθρωπος
ἀποθάνῃ δέσμιος, τὸ αἷμά του θεωρεῖται ὡς μένον
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ αἰχμαλωτίσαντος. Κάποτε
εὐρίσκει τρόπον ν' ἀπαλλαχθῇ τοῦ βόθρου του, καὶ
διαφυγῶν εἰς γειτονικὴν σκηνὴν, νὰ λάβῃ προστα-
σίαν παρὰ τοῦ κυρίου της. Συμβαίνει δὲ καὶ ν' ἀξιο-
θῇ τοῦ ἀγαθοῦ τούτου, πτύων ἀπὸ τὴν τρύπαν του
ἐπὶ τινος, τοῦ ὁποίου δὲν ἀπηνήθη τὴν προστασίαν·
ἢ ἂν παιδίον τύχῃ νὰ τὸν δώσῃ κομμάτιον ἄρτου,
ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του
ὡς συμφαγῶν μετὰ τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. Ἐνίοτε
γνωρίζεται, καὶ ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ ὅλα τὰ βοσκή-
ματα καὶ κινητὰ του ὡς λύτρον. Οἱ φίλοι τοῦ ἁλω-
θέντος μεγάλως πάντοτε προσπαθοῦσι νὰ ἐλευθερώ-
σωσιν αὐτὸν ἢ διὰ βίας, ἢ διὰ τῶν πολυαριθμῶν
εὐφυῶν ἐπινοήσεων, αἵτινες συνιστῶσι σχεδὸν τὸν
μόνον τρόπον, καθ' ὃν οἱ Βεδουῖνοι δεικνύουσι τὴν
ἱκανότητά καὶ τὴν εὐφυίαν, τὴν τόσον θαυμάσιον εἰς
αὐτοὺς δωρηθεῖσαν, ὅσον εἰς οἰονδήποτε ἄλλο ὑπὸ
τὸν οὐρανὸν ἔθνος.

Μία μέθοδος κοινοτάτη τοῦ ἀπαλλάτειν τὸν ἁλω-
θέντα ληστὴν εἶναι ἡ ἀκόλουθος· ἡ μήτηρ ἢ ἡ ἀδελ-
φὴ αὐτοῦ, ἢ ἄλλος συγγενής, ὑπάγει εἰς τὸ στρατό-
πεδον, ἐν ᾧ εὐρίσκεται πεφυλαχισμένος, καὶ εἰσέρ-
χεται εἰς μίαν τῶν σκηνῶν, ὅπου ὑποδέχονται καὶ
περιποιοῦνται αὐτὴν ὡς συνήθως τοὺς ξένους. Ἀφοῦ
μᾶθῃ εἰς ποίαν σκηνὴν ὁ συγγενής αὐτῆς εὐρίσκε-
ται, κάμνει τρόπον νὰ εἰσχωρήσῃ ἐκεῖ τὴν νύκτα
μὲ κουδάριον μίτου εἰς τὴν χεῖρά της, καὶ προσεγ-
γίσασα εἰς τὸν βόθρον, βάλλει μίαν ἄκραν τοῦ μίτου
εἰς τὸ στόμα του, ἢ δένει αὐτὴν εἰς τὸν πόδα του,
ἔπειτα δ' ἀναχωρεῖ, ἐκτυλίττουσα τὸν μίτον ὅσον
προοδεύει. Ἄμα φθάσῃ εἰς γειτονεύουσαν σκηνὴν,
ἐξυπνίζει τὸν κύριον, καὶ βάλλει τὸν μίτον εἰς τὸ
στήθος αὐτοῦ, λέγουσα, «Θεώρησέ με· διὰ τὴν ἀγά-
πην σου πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς σεαυτὸν, οὗτος εἶ-
ναι ὑπὸ τὴν προστασίαν σου.» Ὁ Ἄραφ τότε ση-
κόνεται, καὶ πιάων τὸν μίτον ἀκολουθεῖ αὐτὸν μέχρι
τῆς σκηνῆς, ὅπου ὁ ληστὴς εὐρίσκεται πεφυλαχι-
σμένος. Ἐξυπνίζει δὲ τὸν κύριον, καὶ δεικνύων εἰς
αὐτὸν τὸ κουδάριον, τὸν λέγει ὅτι ἔγινεν ὁ προστά-
της τοῦ αἰχμαλωτίου. Ὁ αἰχμαλωτίσας προθύμως
συγκατανεύει. Τὰ δεσμὰ τοῦ ληστοῦ ἀφαιροῦνται,
τὰ λωρία, δι' ὧν αἱ τρίχες του ἦσαν δεδεμέναι,
κόπτονται μὲ μάχαιραν, ἐκβάλλεται ἀπὸ τὸν λάκ-

κον, καὶ ἀφοῦ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς, ὅστις μέχρι τοῦδε
ἐκράτει αὐτὸν αἰχμαλώτον, λάβῃ πᾶσαν περιποίη-
σιν ὡς ξένος νεωστὶ φθάσας, ἀφίνεται ἐν ἀσφαλείᾳ
νὰ ἀπέλθῃ.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΩΝ

Ἡ ὙΠΕΡΟΓΚΟΣ τιμὴ, ἥτις τοπάλαι ἐπληρόνετο διὰ
τινας ἐκτάκτους μαργαρίτας, φαίνεται σχεδὸν ἀπίστευτος·
ἀλλ' ὁ φαντασιώδης πλούσιος ἀποδίδει κάποτε ἀξίαν ἀσυγ-
κρίτως ἀνωτέραν τῆς πραγματικῆς εἰς πᾶν ὅ,τι μοναδι-
κὸν ἐν τῇ εἵδει αὐτοῦ, ὅταν μάλιστα καὶ φιλοτιμία τις
μεσολαβήσῃ· ἐκτὸς τούτου, οἱ κατασκευαστοὶ μαργαρίται
μὴ ὑπάρχοντες εἰσέτι δὲν εἶχον ἐλαττώσει τὴν τιμὴν τῶν
ἀληθινῶν. Τὴν σήμερον, μολοντί δὲν ὑπερτιμᾶται πλέον
ὡς ἀρχήτερα, ἔχει ὅμως πάντοτε μεγίστην ὑπόληψιν ὁ μαρ-
γαρίτης· κατὰ τὴν φράσιν ζηλωτοῦ τινός, ἀφοῦ ὁ ὀφθαλ-
μὸς ἐνατενίσῃ εἰς τὴν ζωερὰν λάμψιν τοῦ ἀδάμαντος,
ἀσμένως ἐπαναπαύεται εἰς τὴν λεπτὴν καὶ ἀργυροειδῆ
στιλπνότητά τοῦ μαργαρίτου, καθὼς παρηγορεῖται ἀπὸ τὸ
ἱλαρὸν φέγγος τῆς σελήνης μετὰ τὸ τοῦ ἡλίου θαμβωτικὸν
πῦρ.

Οἱ κάλλιστοι μαργαρίται εὐρίσκονται εἰς τὰ παράλια
τῆς Ἰνδίας· οἱ Ἰνδοὶ ποιητικῶς ἀποδίδουσι τὴν γένεσιν
αὐτῶν εἰς ῥανίδας δρόσου, αἵτινες πίπτουν εἰς τὰ ὄστρακα
τοῦ μαργαριτοφόρου ἰχθύος. Οἱ Βραχμᾶνες λέγουσι ὅτι
ὁ ἰχθύς ἀναβαίνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης κατὰ
τὸν Μάιον, διὰ νὰ λάβῃ εἰς τὸ ὄστρακον αὐτοῦ τὴν ῥα-
νίδα, ἥτις γίνεται τὸ κέντρον τοῦ μαργαρίτου, τελειοποιου-
μένου ἀκολουθῶς διὰ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος.

Παράφρασιν τινὰ τῆς Ἰνδικῆς ταύτης ιδέας πιθανὸν
ὅτι ἔλαβεν ὁ Πλίνιος, καὶ, κατὰ τὸ σῆνθος, ἐκαλλώπισεν
αὐτὴν μὲ ιδίαν αὐτοῦ προσθήκας. «Οἱ μαργαρίται,» λέ-
γει, «διαφέρουσι κατὰ τὴν ποιότητα τῆς δρόσου, ἐξ ἧς
μορφόνονται· ἂν ἦναι διαυγῆς, καὶ ἐκεῖνοι γίνονται διαυ-
γεῖς· εἰ δὲ θολερὰ, καὶ ἐκεῖνοι γίνονται θολεροί· ἂν ὁ και-
ρὸς ἦναι συννεφώδης ὁπότεν ἡ πολύτιμος ῥανὶς εἰσέλθῃ
ἐντὸς τοῦ ὄστρακου, ὁ μαργαρίτης λαμβάνει χλωμόν τι
χρῶμα· ἂν εἰς τὸ ὄστρακον ἐμβῇκε πλήρης ῥανὶς, ὁ μαρ-
γαρίτης γίνεται μεγάλος· ἀλλ' ἄστραπὴ ἐνδέχεται νὰ κά-
μῃ αὐτὸ ὥστε νὰ κλείσῃ αἰφνιδίως, καὶ τότε ὁ μαργαρί-
της θέλει εἶσθαι μικρότατος· ἂν βροντᾷ καθ' ἣν στιγμὴν
εἰσέρχεται ἡ ῥανὶς, ὃ ἐξ αὐτῆς προκύπτων μαργαρίτης
δὲν εἶναι εἰμὴ κοῖλος καὶ ἀσύστατος.»

Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ ποιητικὴν φαντασίαν. Κατὰ δὲ
τὸ ἐν γένει ὁμολογούμενον ἀληθές, ὁ μαργαρίτης προέρ-
χεται ἐκ τινος ἀσθενείας, — ἐκ νοσώδους συμπτῆσεως γινο-
μένης ἐν τῷ σώματι διαφόρων ἰχθύων. Τίνι τρόπῳ ἀρ-
χίζει, δὲν γνωρίζεται μὲ ἀκρίβειαν· ἀλλὰ πιθανὸν ὅτι κόκ-
κος ἕμμου, ἢ ἄλλο τι λεπτὸν ὁμοιοειδές, παρεισδύων εἰς τὸ
ὄστρακον, ἐπιφέρει ἐρεθισμὸν ἢ φύσιν, μὴ ἰσχύουσα ν'
ἀποβάλῃ τὸ αἷτιον τῆς ἀνησυχίας, προσπαθεῖ νὰ κάμῃ